

Hiçbir Şeyi Küçük Görmeyin

Bebeklerin dahi akıllı telefonla avutulduğu bir dönem yaşıyoruz. Ne anneler masal biliyor, ne de bebekler annelerinden masal dinliyor. Bebekler Akıllı telefonla avutuluyor, çocuklar da ekrana teslim ediliyor. Gördüğüm kadarıyla anneler için çocuk avutmak, çocuk yetiştirmek çok kolaylaştı. Bez yıkama yok, bebeğe çorba yapmak yok, hazır bez, hazır mama ama yine de günümüzün anneleri fazla çocuk sahibi olmaktan kaçınıyorlar.

Doğum tarihim ikinci dünya harbinin en şiddetle devam ettiği günlermiş. Çay yok, şeker yok, ayakkabı yok. Ailenin en büyük çocuğu olarak yoksulluğu iyi hatırlıyorum. Kendimin nasıl büyütüldüğünü hiç hatırlamıyorum. Ama benden sonra gelen kardeşlerimin nasıl büyütüldüğünü biliyorum. Akıllı telefonu geç ne TV, ne buzdolabı, ne radyo. O yıllarda radyo varsa bile bizim köyde yoktu. Hazır mama, hazır bez ise bilinmiyordu. Hatta bez bile kullanılmıyordu. Çocukların kundağına ısıtılmış kırmızı toprak koyarlardı. Bebekler küçük ve büyük abdestini yaptığında toprak atılır, yerine, yeni ısıtılmış toprak koyarak bebeği sarıp sarmalarlar beşiğe yatırırlardı.

1971 Yılında Tuzla'da yedek subay öğrencisiyim. Bir gün eğitimden sonra mola verilip oturduğumuzda “ **Arkadaş ben TV, buzdolabı olan bir evde doğdum.**” deyince, bu sesi duyan bütün arkadaşlar imrenerek hayretle sesin geldiği yere baktı, ben de aynı şekilde. Sonra öğrendik ki Erman isimli bu arkadaş Kanada Ottawa'da görev yapan Türk Büyük Elçisinin çocuğuymuş. Bunları niye anlatıyorum. Kısacası bize hayat dersleri masal ve hikâyelerle veriliyordu, şimdiki bebeklere ve çocuklara ise ekranlar vasıtasıyla veriliyor. Pedegoklara göre masal ve hikâyelerle büyüyen çocukların hayal dünyasına göre ekran vasıtasıyla büyütülen çocuklarının hayal gücünün daha zayıf olduğu söylenmektedir. Buraya bir nokta koyduktan sonra yazımın başlığına dedemden dinlediğim bir masalla devam edeyim.

Kocaman bir aslan ormanda çamin gölgesinde mışıl mışıl uyuyormuş. Küçücük bir fare aslanın sırtında geziniyor, yelesiyle oynuyormuş. Tatlı uykusundan sinirle uyanan aslanpençesiyle “ Pat” diye pençesiyle yakalayarak yemeye niyetlenmiş. Farenin nerde ise ödü patlayacak, başlamış yalvarmaya: “ **Ne olur bırak beni. Sen kocaman bir aslansın ben ise ağzında bir lokma bile olmam.**” “ **Olsun**” demiş. Aslan “ **Seni yakaladım bir kere asla bırakmam.**” Fare korka

korka: “ **Belki sana bir gün yardımım dokunur.**” diye devam etmiş. Aslan zaten fazla aç olmadığından onu küçümseyerek pençesinden bırakıvermiş.

Aradan aylar geçmiş, aslan ormanda avlanırken bir avcının kurduğu tuzağa düşüvermiş. Zavallı aslan acılar içinde kıvrılırken, farecik aslanın acılı sızlanışını uzaktan duymuş hemen yanına koşmuş. “ **Beni tanıdın mı?**” demiş. Fare: “ **ben aylar önce bağışladığın fareyim, şimdi sana yardım etmek istiyorum**” demiş. Aslan ise canına minnet. Fare küçücük dişleriyle tuzağın iplerini kemirmiş, avcının tuzağından kurtarmış.

İnsan, aslan gibi bugün içinde bulunduğu gücünün, kuvvetinin iyi durumunun sürüp gideceğini sanmamalıdır. Her yokuşun bir inişi olduğu unutulmamalıdır. Bundan dolayı kişi çevresine tepeden bakmamalı; yarın kötü bir duruma düşebileceğini hatırdan çıkarmamalıdır. Geçmiş zaman şöyle, yâda böyle yaşanmış, içinde bulunduğumuz an da geçmektedir. Fakat gelecek zaman bizim için karanlıktır ve sürprizlere gebedir. İşte dünyayı hapisane haline getiren ve bizi evimize hapseden Corona virüsü üç ay önce yılbaşını kutlarken kimin aklına gelirdi. Başlangıçta ciddiye almadığı, küçümsediği gözle görünmeyen corona Trump'ın bile feleğini şaşırttı.

İnsanı geçmiş değil, geleceği kaygılandırmalıdır. Okul müdürlüğüm sırasında amirlerimden biri beni görevden almak için yapmadığı eziyet kalmadı. Hatta şu anda kulaklarımda 24 saat ıslık sesi onun eseridir. Gün geldi amirimiz görevden alındı. Bu amirimin önemli bir işi dolayısıyla bir yakını dolayısıyla benden yardım istedi. Ben ise yine kendisine “ **Sayın müdürüm merak etme yardımcı olacağım.**” dedim ve yardımcı oldum. Şimdi nerde görsem bana olan sevgisini nasıl ifade edeceğini bilemez. Ben de kendilerine amirim gibi aynı hürmeti yaparım.

Siz, siz olun zirveye tırmandığınızda kendinizden altındakileri aslanın fareyi küçümsediği gibi küçümseyin. Aslanın fareye ihtiyaç duyduğu gibi, ola ki biz de ummadığınız zamanda, küçük gördüğünüz insanların yardımına muhtaç olabilir..

Rabbimiz Alak süresi 6-7-8 de:” **Gerçek şu ki, insan kendini, kendine yeterli görerek azar. Kuşkusuz dönüş rabbinedir.**” buyuruyor. Para, makam, mevkii, şan, şöhret sağlık sahibi olduğunda şımaran ve kendini yeterli görüp insanlara tepeden bakan insanların son halleri çok hazindir. İşte gözle görülmeyen, nerede, nasıl karşımıza çıkacağı belli olmayan mini minnacık cicili böcülü bir virüs karşısında dünyada en sade vatandaştan tepedeki büyüklere kadar ne yapacaklarına şaşıtlar kaldılar.

Tarihte mal, mülk, taç, taht ve saltanat, sağlık açısından kendini yeterli görüp de kendini Tanrılaştıranlar az değil. Bunlardan en belli başlısı Hz. Musa'ya karşı verdiği mücadelede halkına “ **Bensiz Rabbiniz değil miyim?** “ diyen Firavundan tutunda Karun, Nemrut, Büyük İskender ve “ Ben Tanrıyı gezegenden kovacağım” diyen Lenin'e kadar. Ama sonuç?.. Hezimet.

Allah ile yarışa kalkanların durumu, bir keçinin dağa boynuz vurması gibi. Ancak kendilerine zarar verirler.

Onun için paşa, padişah hiç kimse hiçbir Őey için “ Benimdir” dememeli. Sadece : “ Yanımdadır.” demeli. İtalya’nın dünyaca meşhur en büyük ayakkabı fabrikası sahibi coronadan öldü, ama onun fabrikasında çalışan işçi covanni Coronadan kurtuldu. Ne fabrika, ne altın, ne toprak ne hayat, ne ölüm, ne sevgili ne de kader daima bizimle kalmaz.